

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ Β.Μ.
Συγκέντρωση αλληλεγγύης 14/1/26, 8.00πμ, στρατοδικείο Ρουφ
ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ

«[...]Αγαπητοί μας εχθροί,
Επειδή δεν χωράει ο νους μας:

Να παραστεκουλίζουμε με τα όπλα στραμμένα σε πρόσφυγες και μετανάστες που προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα κατατρεγμένοι
από τη φτώχεια και τους πολέμους.

Να κάνουμε τα χατίρια κάθε καραβανά ακούγοντας τις αγριοφωνάρες του.

Να θέσουμε σε εφεδρεία τις ζωές μας, όποτε ανοίγουν οι αιμοβόρες ορέξεις των εξουσιαστών.

Θα απέχουμε συνειδητά από το στρατόπεδο της εθνικοφροσύνης, του θανάτου και των διαχωρισμών,
θα παραμείνουμε δίπλα σε όσους κι όσες αγαπάμε. Δίπλα στους ανθρώπους που μοιράζονται τον αγώνα για μια κοινωνία πιο

ανθρώπινη, στις γειτονιές, στους δρόμους, στη δουλειά, στις παρέες, στην οικογένεια,

θα παραμείνουμε ακούραστοι, μέχρι να θάψουμε «το τσεκούρι του πολέμου» που ξεθάβει η εξουσία για τα συμφέροντά της,

Και δεν θα βάλουμε «κώλο κάτω» μέχρι...

...να γκρεμίσουμε και το τελευταίο μαντρί, που εσείς ονομάζετε σύνορα...

...τα στρατόπεδα να γίνουν πάρκα αναψυχής και τα εργοστάσια της οπλοβιομηχανίας εσωτερικές πίστες αναρχικής...

...να ξυπνήσουμε ένα πρωινό και οι ένοπλες δυνάμεις να αποτελούν αντικείμενο αρχαιολογικής έρευνας...

...οι τωρινές μας κοινότητες αμφισβήτησης του κόσμου της ατομικής ιδιοκτησίας, των κρατών και των συνόρων, γίνουν οι μήτρες που
θα γεννήσουν τον αυριανό κόσμο της ισότητας, της αλληλοβοήθειας, του σεβασμού και της ελευθερίας.

Κι αυτό είναι υπόσχεση και ανακούφιση...»

**Δημόσια δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσης ή ανοιχτό γράμμα στη στρατολογία και το υπουργείο πολέμου,
Νοέμβριος 2015**

Με την κατάληξη αυτής της συλλογικής δήλωσης στα τέλη του 2015, ο ολικός αρνητής στρατεύσης Β.Μ. δημοσιοποίησε τους λόγους που αρνήθηκε να υπηρετήσει τον ελληνικό στρατό. Δέκα χρόνια πριν, όταν ο πόλεμος εξακολουθούσε να παρουσιάζεται ως «εικόνα στις ειδήσεις» σε μακρινούς τόπους, σε «άλλους» πληθυσμούς. Όταν η ειρήνη που δέσποζε στο ελληνικό κράτος και στην ευρώπη βασιζόταν στη στρατιωτικοποίηση της καταστολής στην «ευρώπη-φρούριο». Στους πνιγμούς, τις δολοφονίες, τις επαναπροωθήσεις, τον εγκλεισμό, τη στρατοπεδοποίηση, την αορατοποίηση και την κοινωνική περιθωριοποίηση εκατομμυρίων μεταναστ(ρι)ών που υποδείχθηκαν ως «εχθροί». Στην αδιάκοπη ενίσχυση των αστυνομικών σωμάτων -μέσω στρατιωτικών δογμάτων κυρίως του ΝΑΤΟ- με αυξήσεις σε αριθμούς μπάτσων, κονδύλια και μέσα καταστολής, ενάντια στον εκάστοτε «εσωτερικό εχθρό» που αντιστεκόταν ή εξεγειρόταν στη ραγδαία φτωχοποίηση, την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Στην πολεμική βιομηχανία, στην «ασφάλεια» και στην «ευρωπαϊκή ευημερία» που ήταν η άλλη όψη της καταστροφής και των βομβαρδισμών σε «αποτυχημένα» ή μη κράτη, αλλιώς στην ουσία στις «υποτελείς τάξεις» τους.

Σήμερα, δέκα χρόνια μετά, με τον Β.Μ. να διώκεται στο στρατοδικείο του Ρουφ στις 14/01/2026 για την άρνησή του να καταταγεί στον ελληνικό -και σε κάθε- στρατό, ο πόλεμος εμφανίζεται ως πολλή περισσότερο από «εικόνα στις ειδήσεις». Με τις τελευταίες, καθόλου τυχαία να βρithουν από βίντεο, φωτογραφίες, χάρτες, αναλύσεις και στατιστικές από τα αποτελέσματα των αλληλοσφαγών αντίπαλων στρατευμάτων (κυρίως στην Ουκρανία) ή των σφαγών ολόκληρων πληθυσμών (κυρίως στην Παλαιστίνη). Η κυριαρχική επιλογή του πολέμου προωθείται και κανονικοποιείται ως «αναπόφευκτη» κρατική ατζέντα και ως «αναγκαία» καπιταλιστική διέξοδος, στην οποία πρέπει να υποταχθούν και να θυσιαστούν οι «από κάτω». Εθνικοί κίνδυνοι και εχθροί, στρατιωτικά καθήκοντα και υποχρεώσεις, πατριωτισμοί και πατριархικές φιγούρες επανέρχονται από τις εξουσίες ως το «αντίδοτο» ενός «ρευστού και αβέβαιου κόσμου» που οι ίδιες δημιούργησαν. Μέσα από αυτήν την επιλογή για «πολεμική ετοιμότητα μέχρι το 2030» πηγάζει τόσο η σταδιακή επαναφορά της υποχρεωτικής στρατεύσης στα ευρωπαϊκά κράτη, όσο και ο σταδιακός πολεμικός τους εξοπλισμός και προετοιμασία. Μέσα από αυτήν την επιλογή βαθιάει και νομιμοποιείται η πρόσδεση της καθημερινότητάς μας στον στρατιωτικό μηχανισμό: ιδεολογικά στα σχολεία και τα ΜΜΕ, τεχνολογικά στα πανεπιστήμια και στα ερευνητικά κέντρα, παραγωγικά στους χώρους εργασίας και στην προώθηση προϊόντων «διπλής χρήσης», κοινωνικά σε «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» κτλ.

Στο παραπάνω πλαίσιο εντάσσεται και η τρέχουσα «ολιστική» αναδιάρθρωση των ενόπλων δυνάμεων η οποία ψηφίζεται αυτές τις μέρες στο ελληνικό κοινοβούλιο. Μία αναδιάρθρωση που επιχειρεί αφενός να ευνοήσει την πολεμική

βιομηχανία στο ελληνικό κράτος, σε αгаστή συνεργασία με ντόπια αφεντικά - κάποια εκ των οποίων «διεθνούς εμβέλειας» και με «προϋπηρεσία» σε επιχειρήσεις σε εμπόλεμες περιοχές, όπως ο όμιλος Μυτιληναίου που ανέλαβε και τον «καθίλωπισμό» της πρόσφατης του υπουργείου εθνικής άμυνας. Αφετέρου, επιχειρεί όχι μόνο να ενισχύσει το «αξιόμαχο» του ελληνικού στρατού εντός και εκτός των εδαφών του (όπως διάφορα ανάλογα νομοσχέδια στο παρελθόν) αλλά και να περιορίσει για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες τις «βαλβίδες αποσυμπίεσης» της απαλλογής στράτευσης (15) και της ανυποταξίας εξωτερικού. Άλλωστε, οι δηλώσεις του αρμόδιου υπουργού Δένδια για ύπαρξη «4 ταξιαρχιών γιωταπεντάδων που πρέπει να αντιμετωπιστεί» καθιστούν σαφή την νέα οπτική γωνία μέσα από την οποία ο πατριωτισμός αποζητά ελάχιστες διαφυγές από αναλίσσιμα σώματα φαντάρων. Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται και όλες οι πτυχές του κακόγουστου ανέκδοτου της «μετατροπής της θητείας σε ευκαιρία», από τις αυξήσεις μισθολογίων και την αναγνώριση προϋπηρεσιών έως το «δικαίωμα στράτευσης των γυναικών» και τους κάθε είδους καριερισμούς.

Η δίωξη του ολικού αρνήτη στράτευσης Β.Μ., όπως και κάθε άλλου, εμπεριέχει σημασίες όχι μόνο διαχρονικές αλλά και της τρέχουσας συγκυρίας. Από το 2015 μέχρι και σήμερα, η δημόσια άρνησή του αποτελεί μία συλλογική και αντιμιλιταριστική έκφραση των κοινωνικών/ταξικών αντιστάσεων απέναντι στην εξουσία κράτους και κεφαλαίου. Η στάση αυτή μπορεί να αποτελεί μία διαρκή εναντίωση στη μιλιταριστική καταπίεση και τους στρατιωτικούς σχεδιασμούς (όπως η αντιμεταναστευτική θανατοπολιτική που επιβλήθηκε από το 2015 και μετά), ωστόσο σήμερα χαρακτηρίζεται και από τη σαφή της αντίθεση με την πολεμική προετοιμασία (και) του ελληνικού κράτους: δεν υπάρχει πιο ευδιάκριτο και αποτελεσματικό σαμποτάζ ενάντια σε μια πολεμική μηχανή που για να λειτουργήσει αποζητά ανθρώπινο κρέας από την άρνηση στράτευσης. Η καταστολή αυτής της αντιθεσμικής, αντικρατικής και αντικαπιταλιστικής στάσης ήταν και είναι παραδειγματική για την καταστολή κάθε αντιμιλιταριστικού και αντιπολεμικού αγώνα στους χώρους εργασίας, στους θεσμούς της εκπαίδευσης, στα λιμάνια μεταφοράς πολεμικού υλικού, στους δρόμους και τις γειτονιές. Για αυτό και στο ελληνικό κράτος, η ολική άρνηση στράτευσης όπως και γενικότερα η ανυποταξία διώκονται ποινικά και οικονομικά, όχι μόνο μία φορά αλλά επαναλαμβανόμενα.

Διασυνδέοντας τις αντιστάσεις και τους αγώνες ενάντια στη στρατιωτική βία, στις 14 Ιανουαρίου -την ημέρα του στρατοδικείου του Β.Μ.- δικάζεται παράλληλα στο εφετείο Αθηνών η υπόθεση των 43 συλλήψεων στην Ακρόπολη στις 4/3/2020. Συλλήψεις που πραγματοποιήθηκαν «στον σωρό» από την αστυνομία, μετά από πορεία αλληλεγγύης σε μετανάστ(ρι)ες που προηγήθηκε στην περιοχή της Πλάκας. Σε μία περίοδο όπου η αντιμεταναστευτική πολιτική βρισκόταν σε έναν κατασταλτικό παροξυσμό που χαρακτηρίστηκε από τη δολοφονία 2 μεταναστών στα σύνορα του Έβρου από έλληνες στρατιωτικούς, στο πλαίσιο μίας συνοδικής στρατηγικής κλειστών συνόρων και ωμής στρατιωτικής καταστολής χιλιάδων μεταναστ(ρι)ών.

Τον Μάρτιο του 2025, η 18χρονη trans Ella Keidar Greenberg αρνήθηκε δημόσια να καταταγεί στις ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις (IDF). Λίγο πριν τη φυλάκισή της δήλωσε ότι «πριν τον πόλεμο, υπήρχε κάτι πολύ συμβολικό σχετικά με την άρνηση στράτευσης: αρνούμαστε να υπηρετήσουμε ένα καθεστώς που κάνει αυτό κι εκείνο, και το κάνουμε ανοιχτά. Μετά την έναρξη του πολέμου, η άρνηση έγινε κάτι πολύ πιο απλό: εξελίσσεται μία γενοκτονία και δεν κατατάσσεσαι σε έναν στρατό που διαπράττει γενοκτονία. Όλα φαίνονται πιο επείγοντα και συγχρόνως πιο απειλητικά, αλλά πολιτικά είναι πολύ πιο ξεκάθαρα και απαιτούν λιγότερη περίσκεψη». Μπορεί να ειπωθεί ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να φτάσουμε σε τέτοιο βαθμό βίας για να «δούμε πιο ξεκάθαρα τα πράγματα». Το γεγονός και μόνο ότι οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις είναι ενεργός σύμμαχος του IDF, όπως και ο δολοφονικός του ρόλος στα σύνορα ενάντια σε μετανάστ(ρι)ες, θα έπρεπε να είναι αρκετό...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ Β.Μ. που δικάζεται στο στρατοδικείο Ρουφ στις 14/1/26 για την επιλογή του να αρνηθεί να υπηρετήσει τον ελληνικό στρατό

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ 43 ΔΙΩΚΟΜΕΝΑ μετά από την πορεία αλληλεγγύης σε μετανάστ(ρι)ες στο κέντρο της Αθήνας τον Μάρτιο του 2020

